

LIBRIS

We know
books

HEATHER TUCKER

FATA DIN LUT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TUCKER, HEATHER
Fata din lut / Heather Tucker. - București : RAO Distribuție, 2018
ISBN 978-606-006-046-8

821.111

RAO Distribuție
Str. Bărgăului, nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

HEATHER TUCKER
The Clay Girl
Copyright © Heather Tucker, 2016
Publicat prin înțelegere cu Westwood Creative Artists, Ltd.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Cristina-Mihaela Tripon prin Lingua Tradom

© RAO Distribuție, 2016
Pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978-606-006-046-8

UNU

Casa cu surori în care locuiam s-a prăbușit – din nou. Mătușile noastre ne-au luat în grija lor.

Mi se ridică părul pe ceafă când aud dangătul clopotelor catedralei St. Patrick. Trec tiptil pe lângă surorile mele care dorm și mă furișez afară pe ușa casei mătușii Elsie, spre fântâna dorințelor. Pe grătarul de fier este gravat „1953“, anul în care am ieșit din apă și am devenit fată. Arunc o piatră netedă, îmi pun o dorință. *Pietricică albă, lasă-mă să stau aici toate nopțile.*

A doua piatră poartă cu ea o vrajă. *Abracadabra, nicio mărgea nu te poate avea.*

A treia piatră, o ofrandă, o rugăciune. *O, Mântuitor al copiilor suferinzi, ferește-ne de Mătușa Corupția Morală. Sacrificiul e înghițit. Gata, am făcut-o, Jasper. Vom fi în siguranță acum.*

Intru în casă și mă strecor în ascunzătoare, lipindu-mi obrazul de un covoraș care miroase ca un costum de bătrân.

Sunetul scos de roțile care trec peste grătar mă fac să sar în sus. Mă uit prin crăpătura dintre draperii. O mașină care poartă inscripția POLIȚIA MONTREAL se furișează ca o panteră de-a lungul bordurii. *Isuse, s-au întors.*

Papucii mătușii lipăie pe hol când merge să deschidă ușa. Niște ghetе, mari cât o cutie de scule, pășesc înăuntru, strivind sub talpă florile albastre de pe carpetă.

– Voiam să verific dacă totul este aranjat, doamnă.

– Mama lor este la St. Mary. Am pregătit fetele.

– Deși auzi despre astfel de lucruri, nu te gândești nicio dată... Sper ca lucrurile să se îmbunătățească.

– Păi, n-au cum să se înrăutățească.

Ai auzit, Jasper? Nu va fi mai rău. Rămânem aici.

În bucătărie, mătușa fredonează „Bucurie, bucurie“, iar particulele de praf dansează în razele soarelui ca și când ar ști cuvintele pe de rost.

Sora numărul unu o șterge pe ușă afară și urcă în mașina decapotabilă a lui Scotty Davenport.

Eu mă feresc atunci când reverendul Lowey se năpustește ca o bufniță furioasă și le înhață pe surorile doi și trei, „plesnindu-le“ cu o rugăciune înainte să plece: „Iar acestor mielule, atât de speriate de depravarea umană, dă-le putere și îndurare. Amin și iar amin“.

Ele străbat aleea, cu umerii proaspăt încărcăți de păcatele tatălui nostru care nu este în ceruri.

Mătușa Dolores oprește mașina în locul liber de lângă bordură. Sora patru se îndepărtează topăind.

– Hei, mătușă Dee, ai ales copacul Appleton!

Sora cinci se furișează afară pe ușa din dos fără să facă zgomot.

Domnul Mustăți aleargă după curcubeul proiectat pe covor de vaza scumpă. *Uite, Jasper, un semn, ca acela pe care i l-a trimis Domnul lui Noe.*

Spune-mi povestea cu barca, Hari.

Păi, într-o noapte, o bucată din lună a căzut în ocean. Cangurii ne-au primit la bordul vasului Jewel al lui Jasper. Am navigat până în Kentucky, unde toți renii purtau pulovere albastre și...

– Hariet! Mătușa Elsie înclină fotoliul din catifea verde. Haide, ieși de-acolo. A venit doamna MacLaren. Unde ți-e haina?

– Acasă la familia MacLaren. Sub capul lui Jinxie.

– E ger azi. Un pulover cenușiu este sacrificat din fundul dulapului. Știi, am vrea să poți rămâne și tu la noi, însă nu ne putem ocupa decât de una, iar Jennah trebuie să locuiască

aproape de slujbă. Mătușa rulează mânecile puloverului de trei ori cu degetele-i frumoase. Așa, cum e acum?

Lâna mă cam înțepă.

– Spectaculos, mătușă.

Când ajungem în gară, eu rămân în locul unde mi s-a spus să aștept. Deși nu pot vedea coada dragonului, o negreală îngrijorătoare îi țâșnește din nas în aer. *Aoleo, Jasper, tușește cum face bunicul înainte să se întâlnească cu brutarul.* Călătoria cu un tren ce seamănă cu un dragon cu nasul roșu îl încântă pe Jasper. Eu îl împing în jos. *Uiți ce grozăvie ne așteaptă la destinație? Acte de nedescris asupra persoanei mele, ascultă ce-ți zic.*

Doamna MacLaren străbate în grabă peronul cu biletul și mă ia de mână ca să mă vâre în pântecul dragonului.

– Urcă. Scara este pe jumătate cât mine, lucru care nu m-ar încurca dacă n-ar exista o situație sub rochia mea. Haide, Hariet, ești prea grea ca să te ridic.

Eu îi dau ascultare, săltându-mi trupul de opt ani.

– Dumnezeuule, copilă, de ce nu porți chiloți?

– Jory a luat ultima pereche.

Fiind cea mai mică dintre șase surori, am învățat un lucru: te alegi cu ce rămâne, însă de cele mai multe ori nu îți rămâne nimic.

Ea îmi dă cincizeci de cenți.

– N-avem timp acum. Dacă vezi vreo băcănie, crezi că vei reuși să-ți cumperi o pereche?

Dacă pot călători de una singură din Montreal la Halifax, iar apoi la Sydney, pot să-mi cumpăr și chiloți. Vor fi roz... ba nu, verzi, cu floricele.

– Doamnă MacLaren?

– Da?

Luna ca de sare strălucește pe încălțăminte mea uzată când bat pasul pe scara de metal ca o dansatoare faimoasă de cancan.

– Spune.

– Tata este în burta unei balene ca Iona?

– Este undeva unde nu mai poate face rău nimănui.

– Și dacă o să mă doară burta?

– Bea niște lapte cald și-o să-ți revii.

– Doamnă MacLaren.

– Ce mai e acum?

– Lui Jinxie îi place cel mai mult să-i scarpini urechea albă.

– De îndată ce mama ta se va pune pe picioare, o să-i scarpini chiar tu urechea. Du-te acum și caută-ți un loc.

Știi să citești, așa că știi că perforatorul de bilete din cupru este William. Jasper tremură în buzunarul meu. *Nu-ți fie teamă. Domnul Perforator nu-i decăt o morsa cu o cutie de biscuiți fițoasă pe cap.*

– Biletul, domnișoară.

Eu îmi vâr mâna în sacul bunicii a cărei curea s-a rupt și scotocesc în căutarea biletului printre mingea colorată, cutia de chibrituri care îi servește drept pat lui Jasper, peria de dinți, sticlucă cu cenușă și mănușile croșetate de bunica.

– Ai în față o călătorie lungă, domnișoară. Te așteaptă cineva în Halifax?

– Nu. Mătușa Corupția Morală mă va lua din Sydney.

– Cine?

– După ce surorile mele au fost împărțite care încotro, doar ea a mai rămas. Simt că mă scap de o greutate care-mi apasă pieptul. Măgelele. Sunt probleme mari cu ele.

– Nu e nicio problemă cu măgelele, domnișorică. Liniștește-te. Te așteaptă un drum lung, însă nimic nu se compară cu peisajele de octombrie pe care le poți admira din tren ca să treacă timpul mai repede.

Morsele au mustați minunate și multă bunătate ascunsă în cutele pielii. Îmi dau la o parte șuvițele rebele care mi se desprind mereu din împletituri.

– Aveți copii?

– Trei fete și un băiat.

Mare dezamăgire, Jasper. Nu-și va mai dori încă o fată.

O oprire îi face pe călători să își ocupe locurile în grabă. Un bursuc în costum verde, cu siameză cu blană mătăsoasă, care își

trece coada care miroase a *parfum d'ililac* pe sub nasurile celorlalți de pe culoar. O doamnă castor care poartă o vestă în carouri riscă și se așază lângă o Hariet pe jumătate dezbrăcată. Nu că doamna ar avea dinți mari, este doar genul acela prevăzător, care s-a gândit să pregătească un prânz copios, plus că știe multe despre stăvilare și că prea multe conuri de hârtie pline cu apă o să mă facă să explodez.

– Haide, drăguță, toaleta este pe-aici.

Niciodată nu am mai gustat ceva mai delicios ca umplutura pe care a uns-o doamna Castor între două felii de pâine.

– Mulțumesc, doamnă, este spectaculoasă.

– De unde ești?

– Cea mai mare parte din viață mi-am petrecut-o în casa cu surori.

– E un fel de mănăstire?

– Nicidecum. Nu există măicuțe cu părul cărunt și cu rigle în mână. În casa cu surori, June reprezintă pereții. Jory, acoperișul. Jillianne, podeaua. Jennah, fereastra, unde flutură perdelele. Iar Jacquie este ușa galbenă. Jasper și cu mine ne cuibărim înăuntru și spunem povești.

– Da, sunt convinsă de asta. Ea își linge batista și îmi șterge muștarul de pe obraz. Ești prea mică să călătorești singură.

– Mama s-a îmbolnăvit de isterie. Jennah stă la mătușa Elsie. Bunica are grijă de June și de Jacquie. Mătușa Dolores a ales-o pe Jory. Jillianne și câinele meu stau la doamna MacLaren. Însă Jasper a venit cu mine.

– Jasper e fratele tău?

– Nu, doamnă, căluțul meu de mare.

– Lasă-mă să ghicesc, te cheamă Jane sau Jessie?

– Trebuia să fiu un Joshua. Toată lumea spunea că dacă i se mai naște o fată, tata va avea un șirag de nestemate.

– O, înseamnă că te cheamă Jewel¹.

¹ Nestemată (n.tr).

– Nu, Hariet. Cu un „r”. Mama a încurcat actele pe motiv că am secat-o de puteri.

– Pun rămăşag că pe tatăl tău îl cheamă Harold.

– Nu, Vincent.

– Şi el unde e?

– Ăăă... închis într-o închisoare din Turcia.

– De ce?

– Pentru... braconaj de tigri.

– Serios?

Nu-i spune că a vârat o dropie în cuptorul lui Jacquie, altminteri nu vom mai primi nicio negresă.

– Ce s-a întâmplat, de fapt, a fost că... a venit un val mare, iar el s-a înecat încercând să-mi salveze câinele care a căzut în apele râului Saint Lawrence. Jinxie a fost adus la mal în aval, iar o vidră uriaşă l-a tras pe Vincent în larg.

O negresă mi-a aterizat în mână drept consolare.

– Şi tu unde vei sta?

– La mătuşa Mary Catherine şi la prietena ei. Mănâncă fetiţe ca pe *burrito* cu fasole, însă toată lumea s-a săturat deja de mine. Aveţi copii?

Doamna Castor desface un album-acordeon cu poze care înfăţişează copii dansând balet şi suflând în lumânările de pe tort. Fotografiile mă întristează, Hariet cu un „r” şi-ar fi dorit să nu fi înfulecat cea de-a doua negresă.

– Hai să te instalăm ca să te simţi confortabil peste noapte.

Morsa William pregăteşte aştarnutul pe două locuri cu nişte cearşafuri care nu miros de urină sau muci şi o pernă cu pene atât de umflată, încât o mie de raţe sălbatice cred că stau golaşe pe undeva. Îmi dă trei digestive şi lapte cald. Pe partea rozalie a mâinii lui ciocolatii scrie: 1961.

– Ştii ce înseamnă asta, domnişorică?

– Este anul de graţie?

– Priveşte mâna bătrânului William. Şi-o întoarce. Vezi? Lumea se poate întoarce cu susul în jos, însă anul acesta nu se

schimbă. Ne aşteaptă un viitor bun. Bătrânul William pre-vede asta.

– Prevedeţi şi un magazin de unde pot cumpăra chiloţi cu cincizeci de cenţi?

– Măine vei avea la dispoziţie o oră între trenuri şi ştiu locul potrivit. Aşază-ţi capul aici ca să vezi cerul când te vei trezi.

Atunci când călătoreşti cu un dragon care străbate kilometri întregi, lăsând în urmă locul de unde vii, nu există nimic mai plăcut decât să ascuţi o morsa cântând.

– Există un loc pentru tine, undeva. Linişte, şi pace, şi chiloţi. Ia-mă de mână şi-ţi vom cumpăra o pereche...

Doamna Kramer de la Magazinul Universal Kramer este o găină care cloncăneşte despre situaţia mea. Noua mea pereche de chiloţi este albă cu o floriceică roz şi o fundiţă verde, aşa că am tot ce mi-am dorit.

– Scumpo, e prea frig în Sydney în această perioadă a anului ca să umbli cu picioarele goale. Punte-ţi ciorapii aştia de lână.

Îmi trage pe picioare nişte ciorapi aşa cum îşi trage pe mâini mănuşile doctorul Herbert.

Ar fi plăcut să trăieşti sub aripa protectoare a unei găini.

– Aveţi copii, doamnă Kramer?

– O grămadă.

– Oh. Îi întind monedele de cincizeci de cenţi. Pot să vi-i trimit şi pe restul odată ce mă voi instala.

Ea ia o monedă.

– Ajunge asta, îţi rămâne mărunţiş pentru ceva dulce.

Morsa William îmi îndeasă în sacul de mână un sendviş.

– Trenul acesta te va duce direct la Sydney.

Eu îl îmbrăţişez cu căldură.

– Mulţumesc, domnule. Mă bucur enorm că v-am cunoscut.

– Ascultă-l pe tovarăşul tău de drum.

– Jasper?

– Te va conduce la alesul inimii tale. Îmi încheie nasturii de la jerseu. Unde ți-e locul.

Acum că șezutul îmi este încălzit de ciorapii albaștri de lână, sunt pregătită să înfrunt orice, chiar pe diavolul însuși. Cu ochii mari, caut un lup sau un șarpe.

– Bună, drăguțo. Ea se furișează prin spatele meu. Eu sunt Mary. Ce-ai mai crescut!

Deși s-a transformat într-o făptură blândă, Hariet Appleton știe ce zace în acea *ființă drăgălașă*.

– Sub jerseul acesta sunt mai sfrijită decât o nevăstuică înfometată. Doctorul Herbert zice că nu mi-a mai rămas cine știe ce carne pe oase și de bună seamă că am slăbit.

– Valiza ți-e înăuntru?

– N-am adus mare lucru cu mine.

– Tremuri. Haide, am o pătură în portbagaj.

Oricât de mult mă străduiesc să înghit, prânzul mi se adună în gât și aterizează la o aruncătură de băț de pantofii roșii ai mătușii.

– Ești în siguranță aici, îți promit. Ea îmi oferă o batistă. Haide să-i cunoști pe verișorii tăi.

– Ai copii?

Trei căței sar vioi din portbagaj.

– Ei sunt Hoover, Cork și Wabi-sabi.

– Pot sta în spate cu ei?

– Drumul e puțin cam accidentat, însă lui Wabi îi place să stea în față. Stai să-ți dau o găleată în caz că te va deranja iar stomacul.

Se mișcă lin, ca un fluture care zboară deasupra unei flori. Părul îi atârnă într-o coadă groasă până la fund, iar șuvițele desprinse din ea parcă dansează în loc să o deranjeze.

– Dacă ești sora mai mare a mamei, cum se face că ești mai tânără?

– Mama ta a trecut prin multe greutăți.

Wabi își ține o ureche ridicată, iar blana ei neagră are pete albe, ca de vopsea.

– Ar putea dormi cu mine?

– O să-ți încălzească patul înainte de culcare.

Uneori mă întreb unde i-a dispărut mamei zâmbetul, iar acum îl văd pe fața mătușii Mary.

În timpul călătoriei lungi, Jasper își înfășoară coada în jurul unei șuvițe rebele și e cât pe ce să-mi desurubeze capul de gât. *Uite, acolo! Mmm, simți mirosul? O, ce-o fi?*

– Te simți bine, Hariet?

– Creșteți nestemate aici?

– Ce vezi acum sunt razele soarelui care se reflectă în ocean. Întâmplarea face că acesta se află în curtea din spatele casei noastre.

În față, un acoperiș vopsit pe un hambar mare și cenușiu arată de parcă tinicheaua ar fi fost înlăturată ca să le îngăduie peștilor să înoate pe cer. *O, nu ți-ar plăcea să locuim aici?* Ca și când zeii ne-ar fi auzit, camioneta virează pe o alee. Ne întâmpină o casă din piatră, cu ferestre ca niște ochi. Jasper își lipește nasul de parbriz. *Privește, are o ușă galbenă.*

– Am ajuns.

– Seamănă... seamănă cu casa cu surori.

– Asta unde-i?

– În interiorul camerei încuiate.

Ea îmi mângâie părul ca și când ar ști totul despre exterioare și interioare.

Jasper, undeva fierbe o oală, asta-i sigur.

DOI

Ca Gretel, aștept și eu ca vrăjitoarele să mă vâre în cuptor. În a patra dimineață, la ivitul zorilor, prietena mătușii, Nia, vine după mine. Este un urs polar înalt, cu blana albă și lucioasă.

– Hariet, vino să-i cunoști pe prietenii mei.

Jasper își pleacă fruntea. *Tatăl nostru care ești în ceruri...*

– Uite, ia pe tine jerseyul meu.

Iartă-ne nouă greșelile noastre...

– Să nu faci gălăgie.

Da, deși mă pregătesc să fiu înfulecată de... niște pui de căprioară?

Puii de căprioară se adună afară, în fața ușii din dos. Mătușa Mary este căprioara-mamă și le oferă mere, pe care aceștia le iau în tăcere din mâna ei. Larba înaltă lucește ca niște pene fermecate, iar oceanul arată de parcă dragonul și-ar fi aruncat în el toată comoara. Hariet Appleton locuiește împreună cu un urs polar și cu o căprioară într-o casă care miroase așa cum miroase cea a doamnei MacLaren de Crăciun.

– Ai copii, mătușă Nia?

– Nu, dar mi-am dorit întotdeauna o fetiță.

– Pe care s-o mănânci ca pe un *burrito* cu fasole?

– Doar s-o învăț lucrurile pe care le știu. Iar ea să mă învețe pe mine.

– Mă înveți cum să hrănesc căprioarele?

O felie de măr îmi zâmbește din palmă.

– Apropie-te încet de ele. Dacă se sperie și o iau la fugă, bucură-te de privedește. Se vor întoarce.

Mătușa Nia împrășteie piesele de Scrabble.

– Exersează. Până în ianuarie, vei fi cu mult în fața celor din clasa a treia.

– Jacquie este cea mai deșteaptă din familie. Eu sunt proastă ca noaptea.

– Ai grijă cum vorbești, ai auzit? Ești deșteaptă, nu proastă. Mătușa Mary scoate fursecurile din cuptor. Un fursec la trei cuvinte.

Eu formez cuvintele: CĂLUȚ-DE-MARE, JASPER, MARY, NIA, INX.

– Vrei două fursecuri, bag de seamă.

– Mai vreau un „J” pentru „Jinx”. Aveți nume frumoase.

– Numele meu de botez este Eugenia. Nu mi-a plăcut nicio dată. Mary mi-a găsit un altul, Nia. Înseamnă „scop strălucitor”.

O... un delfin argintiu.

– Mi-ai putea găsi și mie unul, mătușă Mary?

Ea amestecă piesele care compun cuvântul HARIET.

– Ce zici de RITA?

– Ce înseamnă?

Ea se uită într-o carte mare.

– Perlă.

– E frumos, presupun.

Jasper mă înghiontește. *Măruntaiile unei stridii nu sunt nici pe departe la fel de bune ca delfinii argintii.*

– Cerule Mare, uite ce stă ascuns în numele tău. Citește pe litere: A-R-I. Înseamnă „leu”. Mai poate însemna și „vultur”. Îmi ridică bărbia. Ari Leu-vultur. Ți se potrivește.

Învățătoarea de la clasa a treia și a patra din Pleasant Cove are stropi de vopsea pe teniși și părul roșu-aprins.

– Doamnă Brown, ea este nepoata mea, Ari, zice mătușa Mary.

– Ce frumușică ești!

– Curcanii dumneavoastră sunt minunați.